

Gouden jaren

Maria Nikolai bij Boekerij:

De chocoladevilla
Gouden jaren

Maria Nikolai

GOUDEN JAREN

De jonge, avontuurlijke Serafina moet alles op alles zetten
om de chocoladevilla te behoeden voor een ramp

Deel 2 van de *Chocoladevilla*-serie

Vertaald uit het Duits door Sander Hoving

ISBN 978-90-225-9417-9

ISBN 978-94-023-1758-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Schokoladenvilla – Goldene Jahre*, door Maria Nikolai

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Drunaa / Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Penguin Verlag, onderdeel van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency bv.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE AVONTUREN VAN HET LEVEN

Stuttgart
Eind april 1926

‘Juffrouw, wakker worden!’

De vriendelijke stem van de conducteur drong ongevraagd binnen in Serafina’s dromen. Ze knipperde slaperig met haar ogen en keek hem aan. ‘Zijn we er al?’ Het leek haar onwaarschijnlijk dat ze de piepende remmen niet had gehoord en de schokken niet had gevoeld, die onmiskenbaar aankondigden dat de trein tot stilstand zou komen.

De conducteur glimlachte. ‘We zijn in Stuttgart, dat was de bestemming op uw kaartje. En als u niet uitstapt, rijdt u met ons mee naar het Bodenmeer.’

‘O!’ Serafina was op slag klaarwakker, stond op, streek provisorisch haar jurk glad en schudde haar ravenzwarte haar, dat zorgvuldig in een bob was geknipt.

‘Ik help u wel met de bagage,’ bood de conducteur aan en hij tilde Serafina’s koffer uit het bagagerek. Intussen trok ze snel haar handschoenen aan, pakte haar handtas en jas en liep de coupé uit. De conducteur volgde haar met de twee koffers, stapte achter haar uit het rijtuig en overhandigde haar de bagage.

‘Hartelijk dank,’ zei Serafina en ze pakte de koffers aan.

‘Graag gedaan,’ zei de conducteur. ‘Ik wens u een aangenaam verblijf, juffrouw.’ Hij tikte tegen zijn pet.

Serafina knikte nog een keer en volgde de stroom medereizigers die haastig over het perron naar het eind van het kopspoor liepen. De rook en de stoom van de locomotief hingen nog in de lucht, al trokken die door de openingen tussen de overkappingen van de perrons

snel weg. Door een van de grote ronde portalen kwam ze in een ruime stationshal.

Terwijl links en rechts mensen naar de uitgang liepen of familieleden groetten, bleef Serafina staan. Ze zou worden afgehaald, maar zag op dat moment nog niemand die naar haar op zoek was. Dus zou ze nog even moeten wachten.

Ze zette haar koffers neer, die volgepakt en daarom behoorlijk zwaar waren. Het leek alsof ze daarin niet alleen haar kleren, maar ook alle ballast van de afgelopen weken met zich meezeulde: het droevige afscheid van haar vader, de vreselijke nacht in het Metropol, de onzekerheid over wat haar in Stuttgart te wachten stond.

Een lichte hoofdpijn kondigde zich aan. Waarschijnlijk had ze te lang niets gegeten en te weinig gedronken. Ze wreef over haar nek en probeerde haar zorgen te verdringen. Op een of andere manier zouden ze voorbijgaan. Het moest.

Ze keek om zich heen.

Het station van Stuttgart was gloednieuw en zag er met zijn rechte, maar imposante vormen licht en massief tegelijk uit. Het lawaai van een in het oog springende, drukke bouwplaats getuigde ervan dat alles hier nog lang niet af was.

Haar blik viel op een knalrode automaat, manshoog, die een paar meter van haar vandaan tegen een muur stond en de met markante letters geschreven naam Rothmann droeg. Een eerste welkomstgroet in den vreemde, want dit was overduidelijk een chocoladeautomaat van het bedrijf van haar halfbroer Victor.

Een stukje chocola zou beslist tegen de hoofdpijn helpen. Serafina droeg haar bagage een eindje verder, zette die naast de automaat neer en zocht in haar handtas naar haar portemonnee.

Ze had er juist een muntje van 10 pfennig uit gehaald en stond op het punt om het in de gleuf te steken, toen iemand schuin achter haar kwam staan. Geïrriteerd draaide ze zich om.

‘Ik denk dat we allebei op hetzelfde idee zijn gekomen!’ zei een jonge vrouw. Ze wierp uitdagend een munt in de lucht en ving die weer op. ‘*Mais après vous* – gaat u voor, alstublieft.’

Intuïtief sloot Serafina haar hand om haar muntje en nam haar gesprekspartner op. De diepe rokersstem met het licht Franse accent paste niet echt bij het jonge gezicht, maar wel bij het zwarte kostuum

met vest en das dat de vrouw droeg. Op haar kortgeknipte, gladde bruine haar zat een donkere herenhoed. Alleen een witte bloes contrasteerde met de gedekte kleuren van de rest.

Serafina aarzelde nog even, haalde toen haar schouders op, draaide zich weer om naar de automaat en stopte het geld erin. Meteen was er een kinderliedje te horen: ‘De molen klappert bij de ruisende beek’. Tegelijk kwam het rad van een watermolen in beweging die in een glazen vitrine te zien was. Het molenrad draaide een paar keer rond, terwijl het geëmailleerde figuurtje van een molenaar kwam aanlopen en een beschilderd blikken doosje naar buiten schoof. Serafina pakte het en opende de deksel.

‘Hm, die zien er heerlijk uit!’ De jonge vrouw boog zich ook over het doosje. ‘*Un bonbon au chocolat?* Gevuld?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ antwoordde Serafina ietwat onbehouden. Ze had de indruk dat ze werd lastiggevallen, maar toen ze de enthousiaste uitdrukking in de donkerbruine ogen van de jonge vrouw zag, verdween het onaangename gevoel. ‘Zullen we er een proberen?’ vroeg ze vriendelijker.

‘Graag!’

Ze pakte allebei een van de ronde, glanzend bruine bonbons.

‘Ja, die zijn gevuld,’ constateerde de jonge vrouw tevreden. ‘Met vanille.’

‘Die van mij smaakt naar vruchten, een beetje zuur,’ zei Serafina. ‘Aalbessen, denk ik.’

‘In elk geval zijn ze kostelijk,’ zei de jonge vrouw. ‘Trouwens, ik ben Lilou!’ Ze knipoogde naar haar.

‘Ik ben Serafina.’

‘Mooie naam,’ zei Lilou spontaan. ‘De vurige!’

‘De vurige?’

‘Ja, dat is de betekenis van Serafina. Dat past bij jou!’ Lilou was zonder omhaal begonnen haar te tutoyeren.

Serafina lachte verlegen. ‘U... u kent me toch helemaal niet!’

‘Misschien niet, maar ik heb een goede mensenkennis.’

‘Aha... Goed dan. En wat betekent Lilou?’

‘Ik heet eigenlijk Louise, dat betekent strijdster. Maar ik word door niemand Louise genoemd,’ zei Lilou. ‘Zo, nu koop ik ook een paar chocoladebonbons. Ze zijn uitstekend!’

Serafina deed een stap opzij en Lilou trok ook een blikje uit de automaat.

‘Waar kom je vandaan, Serafina?’ vroeg ze, toen de muziek weer was verstomd en het molenrad tot stilstand was gekomen.

‘Uit Berlijn. En jij?’

‘Ik kom uit Parijs.’

‘Uit Parijs?’ Serafina spitste haar oren. Inmiddels had ze een heel licht Frans accent ontdekt, maar dat Lilou uit Parijs kwam, maakte de ontmoeting nog interessanter. ‘Waarom ben je hier in Stuttgart?’

‘Ken je Josephine Baker?’

Serafina schudde haar hoofd.

‘*Non?*’ Lilou knipperde ongelovig met haar ogen. ‘Ze is een danseres, de beste! Je moet haar beslist leren kennen. Weet je waar de Friedrichsbau is?’

‘Nee. Ik ben net in Stuttgart aangekomen.’

Lilou keek naar Serafina’s koffer en lachte. ‘Ja, natuurlijk. Dat was dom van me, sorry. De Friedrichsbau is een theater hier in Stuttgart. Ze treedt er volgende week op. Daar moet je absoluut naartoe!’

‘Ik moet eerst even afwachten...’ zei Serafina gereserveerd.

‘Je mist wat als je niet komt!’ Lilou greep in de binnenzak van haar jasje, haalde een potlood en een kaartje tevoorschijn en noteerde een paar dingen. ‘Hier,’ zei ze toen en ze stak het kaartje naar Serafina uit. ‘Zo heet ik, Lilou Roche. Ik heb ook de naam van ons hotel opgeschreven. We reizen trouwens volgende week verder naar Berlijn.’

‘Echt? Naar Berlijn?’

‘Ja. Josephine treedt sinds begin dit jaar regelmatig op in het Nelson Theater.’

Nu herinnerde Serafina zich de aankondiging en de krantenberichten weer. ‘Josephine Baker? Die heeft een andere huidskleur, hè?’

‘O, je kent haar dus toch!’ zei Lilou met een brede glimlach.

‘Ze is het gesprek van de dag in Berlijn,’ zei Serafina. Ze merkte dat ze zinderde van opwinding. De wereld van de revue en het theater oefende een bepaalde aantrekkingskracht op haar uit, maar had tegelijk iets afstotends. Hij was gevaarlijk, de demi-monde, en haar vader was vastbesloten geweest om haar ertegen te beschermen.

Serafina keek op het kaartje. ‘Hm, Hotel Marquardt in de Schloss-

strasse. Ik weet de weg niet in Stuttgart.' Ze dacht even na. 'En ik weet ook niet of het wel passend is om hier naar een revue te gaan.'

'Waarom niet? Iedereen wil Josephine Baker zien!' Lilou klapte in haar handen. 'Denk erover na, *ma chère* Serafina. Nu moet ik ervandoor. Tot gauw.' Ze wierp Serafina een kushandje toe en verdween snel in het gewoel van het station.

Serafina borg het kaartje op en schudde ongelovig haar hoofd. Uitgerekend hier in Stuttgart, ver van het onstuimige Berlijn, ontmoette ze bij een chocoladeautomaat op het station iemand uit Josephine Bakers gezelschap. Soms had het leven onverwachte verrassingen in petto. Ze pakte nog een bonbon. Haar hoofdpijn was verdwenen.

Terwijl ze de bitterzoete smaak op haar tong proefde en eraan dacht dat Lilous directheid en spontaniteit niet bij haar formele kostuum of haar stem pasten, zag ze een oudere heer op zich afkomen.

'Juffrouw Rheinberger?' Hij droeg een donker chauffeursuniform met een bijpassende pet, die op een sneeuwwitte haarkrans rustte.

'Ja?' Serafina slikte haar chocolade door.

'Mijn naam is Theo, excuus voor de vertraging. Ik ben de chauffeur van de Rheinbergers.'

'Goedemiddag, Theo,' antwoordde Serafina, die blij was dat ze niet langer hoefde te wachten.

'Meneer Rheinberger laat weten dat hij graag zelf zou zijn gekomen, maar niet gemist kon worden op de fabriek,' zei Theo en hij draaide zich om naar haar koffers. 'Mag ik?'

'Ja, graag.'

Serafina volgde hem door een volgend portaal dat op een met zandsteen beklede ontvangsthal uitkwam. Door de royale ramen viel zonlicht, dat een vrolijke sfeer in de bijna sacraal aandoende hoge ruimte schiep. Ze liepen over een brede trap met een gebogen leuning naar beneden en langs de loketten, het postkantoor en de kiosk naar de uitgang.

Toen ze de dubbele deuren door waren en het levendige stationsplein opliepen, klonk er rumoer en getoeter.

'Komt u maar mee!' Theo wees naar rechts, waar voor een imposante hal met zuilen, die de verbinding vormde tussen de twee massieve hoofdgebouwen van het station, een paar taxi's stonden te wachten.

Serafina volgde hem en was bijna over de handkar van een oude vrouw gestruikeld, die ze in het gewoel over het hoofd had gezien.

‘Kijk toch uit!’ klonk het bij haar oor.

Een fietser, die van de andere kant kwam aanrijden, belde geïrriteerd.

Intussen was Theo bij een donkere wijnrode Mercedes aangekomen en begon haar koffers in te laden. Toen Serafina kwam, hield hij met een lichte buiging het portier voor haar open. Ze stapte in.

Het interieur van de automobiel rook naar leer en politoer, en vooral nieuw. Het voertuig was zorgvuldig onderhouden, geen stofje ontsierde het houtwerk en de lampen glommen. Het had allemaal iets edels en getuigde van pure rijkdom, precies wat ze had verwacht.

Victor was welgesteld, dat wist Serafina. Hoe vaak had haar vader niet trots verteld over zijn enige zoon, die in Stuttgart een bloeiende onderneming leidde. Dat had een absurde jaloezie bij haar gewekt, die ze zelf niet goed kon verklaren, temeer omdat ze zichzelf niet als afgunstig of bekrompen beschouwde. Toch had ze er moeite mee gehad om te accepteren dat er behalve haar ergens op de wereld iemand anders bestond die een nauwe band had met haar vader, iemand die hij respecteerde en van wie hij blijkbaar ook veel hield. Friedrich Rheinberger was zelfs nog een stap verdergegaan: in zijn testament werd bepaald dat Serafina na zijn dood onder Victors hoede zou worden gesteld, een voogdij die pas op haar eenentwintigste verjaardag in januari zou eindigen. Op die dag zou ook haar erfdeel aan haar worden uitbetaald.

Vader. De gedachte aan hem deed pijn.

Met een lichte zucht onderdrukte Serafina de brok in haar keel, trok de rok van haar lichtbruine reiskostuum recht, legde haar jas over haar schoot en haar handtas naast zich. Het oranjebruine kunstleer daarvan vormde een aardig contrast met het zwarte leer van de bank, dat door de zon warm was geworden. Het was benauwd, en niet alleen daarom hoopte Serafina dat de laatste etappe van de reis niet al te lang zou duren. Ze was geradbraakt, hoewel ze de afgelopen uren in de trein voornamelijk slapend en dommeland had doorgebracht.

‘Zo, juffrouw Rheinberger.’ Theo stapte nu ook in en ging op de bestuurdersstoel zitten. ‘Dan gaan we maar. U zult zien, als we eenmaal bij Degerloch zijn, is het al rustig. En de lucht daar is heel fris. Daar kunt u bijkomen van de reis.’

Hij startte de auto, draaide en voegde handig in het chaotische Stuttgartse verkeer in.

Serafina leunde achterover en keek door het zijraam naar buiten, maar de fraaie gebouwen gleden langs haar heen zonder dat ze die werkelijk waarnam. Keer op keer moest ze haar opkomende vermoeidheid met knipperende ogen onderdrukken om niet in slaap te vallen.

Ze had zich in de laatste wil van haar vader geschikt. Aanvankelijk was de gedachte om uit Berlijn te moeten vertrekken verschrikkelijk geweest. Inmiddels was ze blij om zo afstand te kunnen nemen van de recente gebeurtenissen daar. In Stuttgart zou ze de rust vinden om erover na te denken hoe het met haar leven verder moest.

Theo sloeg af naar een brede weg met fraaie vergezichten, die al gauw met sierlijke bochten een berg op voerde, langs goed onderhouden huizen, sappig groene wijngaarden en prachtige villa's, sommige met torentjes. Hier woonden ongetwijfeld welgestelde burgers.

'We rijden nu de Neue Weinsteige op,' zei Theo, die er voor haar blijkbaar een aangename rit van wilde maken. 'Moet u van hierboven Stuttgart eens zien! Een schitterend uitzicht.'

'Inderdaad,' zei Serafina mat. Om Theo een plezier te doen ging ze toch rechtop zitten en keek ze achterom naar de stad, die er in het licht van de ondergaande zon lieflijk en vredig bij lag. Heel anders dan het levendige Berlijn, dat nooit tot rust leek te komen.

Ze haalden een gele tram in die ook de berg op reed en toen ze uiteindelijk de Filderhöhe hadden bereikt, sloeg Theo links af naar een plaats die er zo dorps uitzag dat Serafina er even aan twijfelde of ze nog wel de juiste route volgden. Ze reden langs boerderijen, arbeidershuisjes en dorpswinkels, toen door een gordel van weilanden en bomen en bevonden zich opeens midden in een kolonie van voornamelijk woningen.

Theo reed nog twee straten verder, toen minderde de auto vaart. Ze reden een korte inrit op en vervolgens door een hoog ijzeren hek, dat in afwachting van hun komst wijd openstond. Het waren nog maar een paar meter naar het huis.

'Daar zijn we dan,' zei Theo niet zonder trots, toen hij de auto tot stilstand had gebracht. 'Welkom in uw nieuwe thuis, juffrouw Rheinberger!'

Serafina liet zich door hem uit de auto helpen. Terwijl Theo zich

over haar bagage ontfermde, bleef ze even staan om haar nieuwe onderkomen te bekijken. Algauw kwam ze tot de conclusie dat het markante, grote gebouw er weliswaar voornaam en royaal uitzag, maar tegelijk op een pompeuze manier kil. Het avondlicht benadrukte de contouren van de erkers en de vooruitstekende gedeeltes en verzachtte de strengheid van de gevel enigszins. Wat haar goed beviel was het zachte geel van de gevel, die fraai met de witgeschilderde ramen en timpanen contrasteerde.

‘Zo, dan gaan we maar eens naar binnen,’ zei Theo opgewekt toen hij met haar twee koffers naast haar kwam staan.

Op dat moment zwaaide de voordeur open.

‘Je bent er!’ Een meisje in de schoolleeftijd rende op hen af. Haar lichte krullen waren met veel moeite in een staart gebonden.

‘Ach, Victoria, rustig aan, alsjeblieft!’ zei een vrouw die op hetzelfde moment in de deuropening verscheen. Naar de kleding te oordelen hoorde ze bij het personeel van het huis.

Het meisje negeerde haar en liep verder. ‘Jij bent dus mijn tante,’ constateerde ze zakelijk, toen ze voor Serafina stond en haar uitgebreid opnam. ‘Ik ben Victoria.’

‘Ik ben Serafina.’

‘Ja, dat weet ik. Papa en mama hebben het al de hele tijd over je.’

‘Ach...’

‘Laat juffrouw Serafina eerst eens aankomen, Victoria,’ zei Theo. ‘Ze heeft een lange reis achter de rug.’ Hij knikte Serafina toe en maakte aanstalten om naar het huis te lopen.

‘Ja, kom maar binnen,’ zei Victoria meteen. ‘Ik laat je je kamer zien!’ Ze lachte vrolijk naar Theo.

Serafina merkte de liefdevolle glimlach van de chauffeur op. Het was duidelijk dat Victoria hem moeiteloos om haar vinger wond.

De doortastende stijl van het meisje beviel haar wel.

‘Vicky, toch, jij bent me er eentje!’ berispte de keurige vrouw van in de veertig, die het meisje geen moment uit het oog had verloren. ‘Je moeder zei toch dat je onze gast nétjes moest begroeten.’

‘O, het is toch fantastisch dat Victoria me zo hartelijk verwelkomt,’ zei Serafina sussend. ‘Ik zou net zo nieuwsgierig zijn geweest als zij.’

‘Zie je wel? Je hoeft helemaal niet zo te mopperen, Dora,’ zei Victoria zelfbewust. ‘Ze is namelijk mijn tante!’

‘Meneer en mevrouw zijn nog in de firma, ze ontvangen daar vandaag een cacaoleverancier van overzee, maar we verwachten ze binnenkort,’ zei de vrouw nu tegen Serafina. ‘Ik ben Dora, de huishoudster.’

Ze nam Serafina’s jas aan. ‘Wilt u zich voor het avondeten nog even opfrissen, juffrouw Rheinberger?’

‘Graag.’

‘Ik breng u naar uw kamer.’

‘Nee, Dora, dat doe ik!’ kwam Victoria tussenbeide. ‘Dat heb ik haar net beloofd!’

‘Goed dan,’ zei Dora. ‘We gebruiken het avondeten om half acht in de eetkamer. Ik wacht dan in de hal...’

‘Ja, ja, we komen op tijd,’ onderbrak Victoria haar, pakte Serafina bij haar arm en trok haar met zich mee door de grote hal naar een brede gebogen trap.

Ruim een uur later liep Dora met Serafina en Victoria door een brede gang naar de eetzaal van het grote huis. Het fraaie mozaïek van de vloertegels glansde in het schijnsel van de elektrische lampen van messing, die op regelmatige afstanden op de licht geverfde en met halfhoge panelen beklede muren waren aangebracht.

‘Ik hoop dat er iets lekkers te eten valt,’ zei Victoria.

‘Onze kokkin kookt toch alleen maar lekkere dingen,’ zei Dora.

‘Meestal wel. Maar ik hou niet zo van vis.’

‘Dat ligt aan je smaak, Vicky, en niet aan de manier waarop Gerti hem klaarmaakt.’

Serafina kon Victoria goed begrijpen. Zij hield ook niet van vis.

‘Zo, daar zijn we dan, juffrouw Rheinberger,’ zei Dora en ze bleef voor een dubbele deur staan. ‘Meneer en mevrouw zijn al aanwezig.’ Ze klopte aan en duwde de messing deurkruk omlaag.

Toen ze de kamer binnenkwam, werd Serafina door warm licht verwelkomd.

‘Serafina! Wat fijn dat je er bent!’ Judith, de vrouw van haar halfbroer, kwam met uitgespreide armen op haar af. Hoewel ze niet meer heel jong was, was ze met haar losjes opgestoken donkerblonde haar en haar fijne gelaatstrekken heel aantrekkelijk. De tot op haar kuitenvallende lichtblauwe jurk met de plooirok paste perfect bij haar ogen.

Helderblauw, net als die van Victoria, merkte Serafina op. Alleen het overmoedige en ondeugende ontbrak.

‘Ja, Serafina, daar sluit ik me bij aan,’ zei Victor, die op hetzelfde moment achter zijn vrouw kwam staan. Een goed uitzienende man, lang en krachtig gebouwd, met grijzende slapen. Hij moest inmiddels in de vijftig zijn. ‘Hartelijk welkom in de chocoladevilla!’ Ondertussen knipoogde hij naar Victoria.

‘Papa noemt ons huis altijd de chocoladevilla,’ zei Victoria, die naast Serafina stond en geërgerd haar ogen ten hemel sloeg. ‘Hoewel het een doodgewoon huis is.’

Serafina merkte dat er als vanzelf een glimlach op haar gezicht verscheen die het vage gevoel van onbehagen verdreef dat ze op het eerste moment van de ontmoeting had gehad.

‘Dank jullie wel dat ik hier mag zijn,’ zei Serafina en ze liet zich door Judith omhelzen.

‘Hoe was de reis?’ vroeg Victor.

‘Lang en saai,’ antwoordde Serafina en Victor lachte.

‘Dat kan ik me voorstellen. Lang stilzitten is niets voor ons Rheinbergers.’

‘Nee, absoluut niet.’ Serafina voelde meteen een band met Victor, en dat verbaasde haar. Het misprijzen dat ze zo vaak had gevoeld als ze aan hem dacht, was vervlogen.

‘Je hebt vast honger,’ zei Judith zorgzaam en ze bood haar een stoel aan de stijlvol gedekte tafel aan.

‘Serafina, jij zit naast me!’ riep Victoria en ze wees naar de andere kant van de tafel.

‘Victoria!’ berispte Judith haar dochter.

‘Ja, ja, mama. Ik weet het. Neem me niet kwalijk.’ Ondanks haar berouwvolle woorden leek Victoria allerminst spijt te hebben en Serafina had de indruk dat het meisje niet alleen het huishoudelijk personeel, maar ook haar ouders naar haar pijpen liet dansen. Zelfs Victor zag de gebeurtenissen alleen maar vriendelijk aan, terwijl hij een fles sekt opende en de mousserende drank in de karaf goot.

Serafina betrapte zichzelf op de gedachte dat een beetje meer opvoeding Victoria beslist goed zou doen. Tegelijk besefte ze dat zij en Victoria in hun ongebonden aard zonder meer op elkaar leken.

‘Hoe oud ben je eigenlijk, Victoria?’ vroeg ze, nadat ze was gaan zitten.

‘Ik ben in januari tien geworden,’ antwoordde Victoria, die nu rechttop en verrassend fatsoenlijk naast haar zat. ‘En hoe oud ben jij?’

‘Ik ben in januari twintig geworden,’ antwoordde Serafina. ‘Op de achtste, als je het precies wilt weten.’

‘Ha, ik ben jarig op de zeventiende. Dan kunnen we nu altijd samen onze verjaardag vieren. Voor de volgende heb ik ook al iets bedacht: ik wil naar Parijs,’ verklaarde Victoria en op haar gezicht verscheen opeens een ernstige, bijna verdrietige uitdrukking.

‘Waarom Parijs?’ vroeg Serafina, die geen idee had waarom Victoria’s stemming omsloeg.

‘Daar woont mijn broer.’

‘Onze Martin studeert daar op het conservatorium,’ legde Judith uit. Serafina ving haar blik op en begreep dat niet alleen Victoria hem deerlijk miste.

‘Weet je,’ zei ze nu weer tegen Victoria, ‘je broer is weliswaar niet hier bij jou, maar je weet dat hij terugkomt. En dat je naar hem toe kunt. En dat is toch goed. Dat je weet dat je hem in elk geval weer terug zult zien.’ Want hij leeft en is niet dood zoals vader, maakte ze in gedachten haar zin af.

‘Ja, dat zal wel,’ zei Victoria, voor wie Serafina’s reactie maar een schrale troost was. ‘Maar het duurt gewoon altijd zo verschrikkelijk lang.’

Victor schraapte zijn keel. ‘Ik mis hem ook,’ zei hij en Serafina wist even niet of hij daarmee zijn zoon of zijn vader bedoelde.

‘Maar vandaag,’ vervolgde hij en hij pakte zijn glas sekt, ‘drinken we op iedereen die hier is. En op ons weerzien.’

Allemaal hieven ze het glas. Victoria, voor wie Victor ook een beetje had ingeschonken, nam nieuwsgierig een slokje en zei voor de verandering niets meer.

‘Lieve Serafina,’ begon Victor uiteindelijk. ‘Al is de reden dat je naar ons bent gekomen heel droevig, we verheugen ons vandaag over je komst. En we kijken er ook naar uit om elkaar de komende weken beter te leren kennen. Onze vader heeft een paar dingen beschikt, waar voor mij vooral uit blijkt dat het zijn liefste wens was dat wij tweeën, als zijn enige kinderen, ons door onze familieband verbonden voelen. En ook al zijn we niet samen opgegroeid en al kennen we elkaar nauwelijks, kost het me geen enkele moeite om aan zijn wens

gehoor te geven. Op jou, Serafina. En op onze goede vader.' Bij de laatste woorden klonk Victors stem schor. Hij proostte haar toe.

'Dank je.' Meer kon Serafina niet uitbrengen. Het was nog maar zes weken geleden dat haar vader opeens in elkaar was gezakt en in haar armen was gestorven.

Op dat moment ging de deur open.

Judith knikte de kokkin vriendelijk toe, die samen met een dienstmeisje een grote terrine naar binnen bracht en op tafel zette. Naast de subtiel gekruide, romige pastinaaksoep, die een heerlijke geur verspreidde, werd versgebakken wittebrood geserveerd.

Tijdens het eten werd Serafina weer opgewekter. Ze voelde zich prettig in de fraaie eetkamer, die door een speelse hanglamp met meerdere armen werd verlicht. De degelijke meubels van notenhout waren versierd met houtsnijwerk, waarvan het patroon terugkwam in de opengewerkte rugleuningen van de stoelen rond de massieve eettafel. De subtiele, lichte versieringen van het behang harmonieerden met de stoelbekleding. Hoewel Serafina de voorkeur gaf aan nieuwe eenvoudige vormgeving, vond ze de inrichting aantrekkelijk en smaakvol.

De soep werd gevolgd door gevulde kalfsborst met merkwaardig gevormde pasta, waar vooral Victoria geen genoeg van kon krijgen, want ze liet zich twee keer opscheppen.

'Hou je niet van *Spätzle*?' vroeg ze toen ze Serafina's verraste blik zag.

Serafina knikte. 'Ja, hoor, het is heel lekker. Ik kan er alleen niet zo veel van eten als jij.' Die opmerking zorgde voor algemene hilariteit.

'Ik heb geen idee waar de kleine al die *Spätzle* laat,' zei Victor plagerig tegen zijn dochter en hij moest een intimiderende grimas van Victoria incasseren.

'De Zwabische keuken heeft me altijd al bevallen,' bekende hij toen en hij keek van Victoria naar Judith. 'Maar andere natuurlijk ook,' liet hij erop volgen en hij kneep in de hand van zijn vrouw. Judith lachte, en de stemming was na het korte in memoriam voor Friedrich Rheinberger weer vrolijk en ontspannen.

Toen Victor uiteindelijk de maaltijd voor beëindigd had verklaard en een digestief aanbod, schudde Serafina haar hoofd.

'Je bent vast doodmoe,' zei Judith meelevend.

‘Ja, dat ben ik ook,’ antwoordde Serafina. ‘Het was een lange dag.’

‘Dan ga je nu naar je kamer en vraag ik Dora of ze het bad voor je laat vollopen voordat je gaat slapen. Morgen ziet de wereld er weer heel anders uit.’

‘Bedankt, Judith. Dat klinkt fantastisch.’

Victoria, die naast haar moeder stond, bood aan weer met haar mee te gaan, maar Judith schudde haar hoofd. ‘Serafina heeft nu rust nodig. En ook voor jou is de dag zo afgelopen. Je kunt je het beste alvast klaarmaken om te gaan slapen. Ik kom later om goedenacht te zeggen.’

Tot Serafina’s verbazing sprak Victoria haar niet tegen.

Judith liet Dora halen en even later genoot Serafina van haar bad in de grote witte geëmailleerde badkuip, waar welriekend badzout aan was toegevoegd.

Terwijl ze de inspanningen van de reis met het warme water van zich afspoelde, schoot haar te binnen dat ze de post van de afgelopen dagen in haar koffer had gestopt zonder nog eens naar te kijken. Dat moest ze ondanks haar vermoeidheid toch maar doen. Misschien zat er iets belangrijks bij.

Nadat ze zich had afgedroogd en de klaarliggende zijden kimono had aangetrokken, zocht ze in haar koffer naar de brieven. Toen pakte ze nog een chocoladebonbon uit het doosje van het station en ging op bed zitten om de brieven door te kijken.

De meeste waren aan haar vader gericht, en Serafina besloot om die ongeopend aan Victor te geven.

Maar één envelop viel haar op. Hij was dik, had geen adres of afzender en rook naar koude sigarettenrook. Ze hield hem een paar minuten besluiteloos in haar handen, toen scheurde ze hem met haar pink voorzichtig aan één kant open.

Er vielen een paar foto’s uit. Toen ze zag wat erop te zien was, liep er een rilling over haar rug.

Ze had al een vermoeden gehad en toch gehoopt dat het niet bewaarheid zou worden. De herinneringen aan de uren, aan die verschrikkelijke nacht dat ze de controle volledig had verloren, waren verward en vaag. Het was een surrealistisch idee dat zij de persoon op die foto’s was. Met trillende handen pakte ze het kaartje dat met de foto’s in de envelop was gestopt, maar aarzelde het te lezen.

Niemand mocht deze foto's ooit te zien krijgen. En Victor al helemaal niet, die terecht van haar verwachtte dat ze zich fatsoenlijk gedroeg. En fatsoenlijk wás ze, hoewel deze foto's een compleet ander beeld van haar lieten zien. Hoe had ze kunnen weten...

Ten slotte las ze met brandende ogen de weinige regels door en kreunde zacht.

Wie deed haar zoiets aan?

De meeste mensen in haar omgeving waren haar welgezind, met haar beste vriendinnen had ze kort geleden nog haar afscheid gevierd. Allebei waren ze oprecht ontdaan geweest toen ze hoorden dat Serafina naar Stuttgart zou verhuizen. En ook juffrouw Schmidtke, hun huishoudster, zou nooit tot zoiets laags in staat zijn geweest. Ze had sowieso niemand iets verteld over die nacht in het Metropol.

Maar wie was het dan?

Het kaartje gleed uit Serafina's hand. Tranen rolden over haar wangen. Ze veegde ze met een wanhopige beweging weg.

Ze had een fout gemaakt, die te wijten was aan de dood en het verdriet om de belangrijkste persoon in haar leven, te wijten aan haar goedgelovigheid en valse hoop, en de zoektocht naar haar wortels.

Haar ogen brandden.

Ze was misleid. Dat kon niet anders. Iemand misbruikte haar voor zijn eigen kwalijke praktijken.

Die nacht wilde de slaap niet komen. Ondanks de zachte donzen dekbedden lag ze te woelen, stond op, ging weer in bed liggen, dronk uit de kruik met water die voor haar was neergezet en lag urenlang te piekeren.

Pas toen de eerste stralen van de ochtendzón door een spleet tussen de lange gordijnen de kamer in vielen, had ze een besluit genomen.

2

De piano- en vleugelfabriek A. Rothmann in Stuttgart

3 mei 1926

Anton Rothmann was al sinds het ochtendgloren in touw. Hij moest de opdracht voor een concertvleugel plannen, zodat hij materiaal kon bestellen en het aantal werkuren kon berekenen. Bovendien stonden er een paar piano's klaar om te worden voltooid. Anton was gespecialiseerd in maatwerk. Meestal ging het om een ongewone ombouw van de piano, die zich soms wat betreft de vorm, maar meestal qua kleur of model onderscheidde van een klassieke piano. Hij stond bekend om zijn inlegwerk, wat hem zelfs opdrachten uit Amerika opleverde.

In zijn ruime werkplaats in de Stuttgartse Augustenstrasse rook het sterk naar hout en een beetje naar lijm en lak. Die ochtend was hij nog alleen en na zijn vaste ronde, waarbij hij de opslagplaats, het gereedschap en de temperatuur in de ruimtes had gecontroleerd, bleef hij voor een bureaupiano staan, die vanmiddag moest worden afgeleverd. Tevreden bekeek hij het werkstuk en streek zacht over het glad gelakte notenhout. Zo, in gesloten toestand, zou je niet denken dat er zich onder het bureaublad een volwaardig toetsinstrument verborg.

Hij bediende het eenvoudige klapmechanisme en opende de gedeelde klep. Toen streelde hij de voor hem liggende ivoren toetsen, vijftientig in getal. Hij sloeg een c aan, speelde de toonladder, toen een paar akkoorden. Daarna pakte hij een kruk en ontlokte het instrument *Who's Sorry Now*, een stuk dat een klant uit New York kortgeleden voor hem had gespeeld en wat hem meteen had bevallen. Die muziekvorm uit de Nieuwe Wereld, die steeds vaker naar Europa kwam en zowel exotisch als geniaal klonk, fascineerde Anton. Met

een paar andere muzikanten had hij een jazzbandje opgericht om de indrukwekkende kracht van de stukken door het samenspel van de instrumenten tot uitdrukking te brengen. Sinds kort traden ze op, onder andere in Café Merkur, en tijdens de zomermaanden in de Stadtgarten.

Sinds zijn zus Judith ruim vijftien jaar geleden een muziekkamer in de villa van hun ouders had ingericht en er een tweedehands vleugel van C. Bechstein had neergezet, was muziek zijn lust en zijn leven. Hoewel het instrument eigenlijk was bedoeld voor hun zoon Martin, die als kleine jongen al van een buitengewoon muzikaal talent bleek gaf, was Anton er van meet af aan door gefascineerd geweest. Toen Judith had gemerkt dat hij steeds Martins stukken probeerde na te spelen, mocht ook hij pianoles nemen en had hij zich de wereld van de tonen eigen gemaakt. Terwijl Martin zich ontwikkelde tot een uitmuntende pianist, had Anton zich meer en meer voor het mechaniek van de toetsinstrumenten geïnteresseerd. Op een gegeven moment was de stap naar de pianobouw nog maar klein geweest.

Anton sloot zijn ogen en speelde het begin van *The Charleston*, een gloednieuw stuk van James P. Johnson. Terwijl zijn vingers over de toetsen vlogen, kwam er opeens een beeld bij hem op: een zacht gezicht met hazelnootbruine ogen en volle lippen. Elise.

Abrupt begon hij over Beethovens gelijknamige pianostukje te improviseren, terwijl hij de swing van *The Charleston* met de markante accenten behield, en verleende daarmee de compositie die in het origineel Elises tere gemoed met zijn kwetsbare grondtoon zo treffend weerspiegelde, een levenslustig, meeslepend karakter.

Hij was zo verdiept in de muziek dat hij niet hoorde dat er iemand de werkplaats binnenkwam.

‘Goedemorgen, Anton!’

Anton draaide zich met een ruk om. ‘Alois! Je laat me schrikken!’

Alois Eberle lachte luid. ‘Ja, ja, je moet ook werken en niet alleen maar pingelen!’

‘Dat is werk!’ kaatste Anton terug, maar hij deed tegelijk zorgvuldig de bureaupiano dicht, stond op en zette de kruk naast het instrument tegen de muur. ‘Goed om je te zien! Ik heb zo veel omhanden dat ik er helemaal niet meer toe ben gekomen om je op te zoeken. Wat voert je hierheen, Alois?’

Eberle, die wit haar had, krom liep en al een eeuwigheid in Stuttgart woonde, ging op de kruk zitten die Anton juist opzij had gezet. ‘Je weet wel, mijn rug speelt me weer parten,’ zei hij verontschuldigend.

‘Je kunt rustig gaan zitten,’ zei Anton begrijpend. ‘Ik breng je koffie.’

‘Laat maar. Ik heb vanochtend al gehad,’ zei Alois. ‘Zeg, Anton, waarom ik hier ben,’ vervolgde hij zonder overgang. ‘Je broer was bij mij.’

‘Karl? Vanwege de nieuwe chocoladeautomaten?’

‘Nee, niet vanwege de automaten. Dat doet de nieuwe afdeling in de fabriek, toch.’

‘Maar jij construeert toch nog steeds modellen voor Victor.’

‘Natuurlijk! De heel speciale! Zonder de chocoladeautomaten zou ik me vervelen.’

‘Dat dacht ik al,’ zei Anton. ‘Hoe is het met Karl? Zoals je weet hou ik me eigenlijk niet meer bezig met de belangen van de chocoladefabriek.’

Alois knikte. ‘Dat heb ik gemerkt. En ook dat jij en Karl problemen met elkaar hebben.’

‘Dat heb je ook gemerkt?’ vroeg Anton verrast.

‘De laatste tijd krijgen jullie het steeds vaker met elkaar aan de stok.’

‘Zolang we niet met elkaar hoeven te werken, zijn er ook geen problemen,’ zei Anton ontwijkend. De verhouding tussen Karl en hem was inderdaad al een tijdje gespannen.

‘Ik heb het idee dat Karl zich niets meer aantrekt van jouw mening en soms opzettelijk dingen anders doet dan je hem hebt gezegd,’ vervolgde Alois. ‘Dan is het toch logisch dat je in hem teleurgesteld bent.’

Anton ging bij het raam staan, dat bedekt was met een dunne laag houtstof, en keek naar buiten. ‘Nee. Ik zou het niet teleurgesteld willen noemen,’ zei hij. ‘Maar wat essentiële zaken betreft ben ik liever onafhankelijk, en zeker van Karl. We verschillen gewoon te veel van elkaar.’

‘Ach wat, zo verschillend zijn jullie helemaal niet. Maar jullie hebben een soort conflict dat een beetje uit de hand is gelopen.’

‘Denk je dat?’ vroeg Anton twijfelend en hij keek Alois aan. ‘Ik heb eigenlijk niet het gevoel dat ik het met hem aan de stok heb.’

‘Jij niet. Maar Karl wel. Jij hebt iets bereikt. Dat zit Karl dwars. Hij is afhankelijk van jullie zus en haar man. Karl moet zelf een keer succes hebben, maar dat gebeurt niet.’

‘Maar Judith en Victor steunen hem toch, zo goed ze kunnen!’

‘Ze steunen hem veel te veel, zo zie ik dat in elk geval. Hij kan zichzelf niet bewijzen, en dat moeten jonge mensen doen.’

Anton dacht na over Alois’ woorden.

‘Zo heb ik het nog nooit bekeken,’ gaf hij vervolgens toe.

‘Dat is alleen mijn mening,’ zei Alois. ‘Uiteindelijk is het aan Karl. Hij moet zelf weten welke kant het met hem op moet.’

‘Dat klopt, Alois. Maar natuurlijk zou ik hem graag helpen. Zodat hij op een dag ook weet hoe het voelt om zelf iets voor elkaar te krijgen.’ Anton liet zijn blik door zijn werkplaats dwalen en voelde zich opeens immens tevreden. Hij keek naar Alois. ‘In de chocoladefabriek zou ik ook nooit iets hebben bereikt.’

‘Ik begrijp je, Anton,’ zei Alois. ‘Voor mij zou het ook niets zijn om de hele dag op kantoor te zitten, want dat zou jou te wachten hebben gestaan. Daar voel je je opgesloten. Jij en ik moeten iets met onze handen doen!’

‘Dat ook. Maar in de eerste plaats wil ik mijn onderneming op mijn manier leiden. En hoeveel respect ik ook voor mijn zus en zwager heb, ik weet heel goed dat ze slecht kunnen delegeren.’

‘Ze hebben nu eenmaal hard voor de fabriek gevochten. En dat laat zijn sporen na.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Anton. ‘Daar heb ik mijn consequenties uit getrokken. Misschien dat Karl het gevoel heeft dat ik hem in de steek had gelaten?’

‘Dat kan best.’

‘Toch denk ik dat iedereen zelf voor zijn geluk verantwoordelijk is, Alois. Ook mijn broer.’

‘Ik word gelukkig van most,’ zei Alois droog.

Anton lachte. ‘Gezegend degene die bescheiden blijft.’ Hij liep naar Alois en legde even zijn hand op zijn schouder. ‘Waarom was Karl bij je?’ vroeg hij toen.

‘Hij heeft me een grammfoonplaat van chocolade laten maken.’

‘Dat is helemaal geen slecht idee, vind ik.’

‘Inderdaad, al is het helemaal niet zo gemakkelijk.’